

говоре немар и чамотиња. Не плаши их се. Као што су, благодаћу Божијом, прошла она претходна, тако ће проћи и ова, чим заврше свој посао.

Искушења су лекови и исцелитељске траве које лече видљиве страсти и наше невидљиве ране.

Ти, дакле, имај трпљење, да би свакодневно био на добитку, да би сабирао награду, починак и радост у Царству небеском. Доћи ће ноћ смрти када више нико не може да дела. Зато пожури, јер је времена мало.

Нека ти и ово буде познато: бољи је један дан победничког живота са наградама и венцима, него многе године проведене у нераду. Јер један дан подвига [борбе] у познању. и осећавању душе вреди колико

и педесет година онога који се бори немарно и без познања.

Без борбе и проливања крви не очекуј ослобођење од страсти. Након престапа, на нашој земљи расте трње и чичак. Заповеђено нам је да их почупамо, али се они искорењују само великим болом, раскрвареним рукама и многим уздасима. Зато плачи, проливај реке суза, и омекшаће земља твога срца. А када је земља натопљена, лако ћеш искоренити трње.

Христe Царе! Ти си моја отаџбина, снага, блаженство! Ти – за мене си све!

О када би се у Теби умирио са свим животом мојим и свим бригада његовим! (14)

Христe, Светлости људима, огњени стубе Григоријеве

Душе, која по пустињи чемерног живота лута,

Заустави злонамерног фараона и његове најамнике...

А ако ли ме гонитељ стигне,

Раздвој за мене Црвено море,...

Заустави широке реке, одведи од

мене

Силовито звиждуће копље иноплеменика...

Христe Царе! Зашто си ме обмотао овим мрежама тела? Зашто ме бацио у живот – овај хладни и блатњави ров, Ако сам ја уствари бог и Твоје наслеђе?...

Или заустави невоље и умилосрди се; или ме прими После многих подвига и учини крај невољама;

Или благи облак заборава нек покрије моје мисли.

свети Григорије Богослов

Манастир Подмаине, Будва – Успење Пресвете Богородице.
Са благословом игумана јеромонаха Рафаила.

НЕДЕЉА О БЛУДНОМЕ СИНУ СВЕТА ТРИ ЈЕРАРХА

Лк. 15; 11 - 32, 34. 79. Мтп. 5; 14 - 19, 34. 11.

Тит Колиандер
ПУТ ПОДВИЖНИКА

О чврстој и трајној решености

Ако желиш да спасеш своју душу и задобијеш живот вечни, прени се из учмалости, осени се крсним знаком и реци: “у име Оца и Сина и Светога Духа. Амин.”

Вера се не стиче размишљањем, већ делањем. О томе шта је Бог не уче нас ни речи, ни мудровања, већ опит. Да бисмо проветрили просторију, потребно је да отворимо прозор; да би сунчеви зраци допрли до нас, морамо изаћи из куће. Тако је и са задобијањем дара вере: ниједан циљ се не постиже удобно седећи и чекајући на одговор од Светих Отаца. Нека нам Блудни Син послужи као пример: *И уставши отиде* (Лк. 15:20).

Ма колико да су тешки ланци којима си прикован за овај свет, никад није прекасно. Није без разлога написано да је Аврааму било седамдесет и пет година када је кренуо, и да ће најамник који дође

email: manastirmaine@t-com.me
presentacija: www.manastirpodmaine.rs

у једанаести час примити исту плату као онај који је дошао у први час.

Нити је икада сувише рано. Никад није прерано да се започне са гашењем шумског пожара; зар би радије да ти душа остане опустошена и нагорела?

Приликом крштења примио си заповест да водиш невидљиву борбу против непријатеља душе; започни ту борбу одмах. Превише си већ одуговлачио; утонуо си у немар и духовну леност и протраћио много драгоценог времена. Зато мораш почети изнова: допустио си да се чистота коју си примио на крштењу укаља.

Устани, дакле; али одмах, без оклевања. Не одлажи остварење своје намере до “вечерас” или “сутра”, или “касније, кад завршим ово што сада радим.” То одлагање може имати кобне последице.

Онога тренутка кад у себи то решиш, том својом одлуком показаћеш да си напустио старога човека и да си спреман да започнеш нови живот, са новим циљем и новим начином живљења. Устани, дакле, без страха и реци: Господе, помози ми да почнем! У овом тренутку ти је најпотребнија Божја помоћ.

Држи се чврсто своје решености и не гледај више уназад. Нека ти као упозорење послужи пример Лотове жене, која се осврнула за собом и постала слан камен (1 Мој.19:26). Ти си одбацио старога човека; одбаци сада и љуштуру која лежи на путу. Као Авраам, и ти си чуо глас Господа: Иди из земље своје и од рода својега и из дома оца својега у земљу коју ћу ти Ја показати (1Мој. 12:1). Од сада па надаље, сва твоја пажња мора бити усредсређена управо на ту земљу.

Понекад човек на исповести крије да не верује у живот после телесне смрти или да сумња у његово постојање, и због тога га Господ кажњава хладноћом. Господ као да човеку у души говори: “Ти ниси хришћанин, ти си незнабожац. Постани свестан да немаш вере, покај се и тада ћу те утешити, опростићу ти грехове и послаћу ти радост.”

Заиста, какви смо ми то хришћани ако не верујемо у бесмртност душе? Ако не верујемо да ћемо вечно славити Господа када нас удостоји такве милости? У том случају се губи сав смисао вере у Бога! А како много има таквих хришћана-незнабожаца. Јаој, нама! Провери себе, Д.! Да ниси можда и ти такав незнабожац?

схијгхуман Сава Псковско-Печерски

старац Јосиф Исихаста ИЗЛОЖЕЊЕ МОНАШКОГ ОПИТА

19. писмо

Покај се кад год погрешиш и не губи време

Чедо моје, добио сам твоје писмо и видео у њему твоје неспокојство.

Али не тугуј чедо моје. Не буди тако неспокојан. Ако си поново пао - поново и устани. Ти си призван на пут небески. Ништа није чудно ако се онај који трчи понекад и спотакне. Само треба да у сваком тренутку има трпљење и покајање.

Стога се покај кад год погрешиш, и не губи време. Колико оклеваш да затражиш опроштај, толико допушташ лукавом да у теби пусти корене. Не допусти му да те изнервира на твоју штету.

Дакле, не очајавај када падаш, него са усрђем устани и учини метанију, говорећи: „Опрости ми, Христе мој, човек сам и слаб сам.”

Није те Бог напустио, како кажеш, али пошто је у теби још много световне гордости и много сујете наш Христос допушта да грешиш и да падаш, да би свакодневно чувствено постао свестан своје немоћи, да би трпео оне који сагреше, да не би осуђивао своју браћу када погреше и да би их укрепио.

Значи, колико год пута да паднеш, поново устани и одмах затражи опроштај.

Не скривај тескобу у свом срцу.

Јер су тескоба и чамотиња радост лукавога из којих се рађа много тога и од којих се душа испуњава горчином, док, духовно расположење покајника говори: „Сагреших, и

опрости ми, Оче”, и на тај начин прогони тескобу. „Зар ја”, каже, „нисам човек, и зар нисам слаб? Шта ја уопште могу да учиним?” Заиста, чедо моје, то је тако. Имај храбрости.

Човек стоји на својим ногама само онда, када дође благодат Божија. Ако нема благодати, непрестано се тетурала и непрестано пада. И зато буди одважан, и не плаши се.

Видиш ли како је брат, о којем пишеш, претрпео искушење? И ти тако исто чини. Устрој у себи одважан начин размишљања пред долазећим искушењима. Она ће свакако доћи јер су ти неопходна. Другачије се нећеш очистити. Остави то што ти